

За наукові кадри

Орган партбюро, ректорату, комітету ЛКСМУ та профкому
Одеського державного університету ім. І. І. Мечникова

№ 38 (550) Понеділок, 30 грудня 1957 р. Ціна 20 коп.

БУДЬМО ГІДНІ

Трудящі нашої Батьківщини зустрічають новий, 1958 рік. Зустрічають з радістю, з величими надіями, широкими планами на майбутнє. Минув величний 1957 рік, рік великих успіхів радянського народу в усіх галузях народного господарства, культури і народного добробуту. В 1957 році все прогресивне людство святкувало 40 роковини Великої Жовтневої соціалістичної революції. В останні дні минулого року всі радянські люди відзначили 40-і роковини існування в єдиній сім'ї братніх республік Радянської України.

Минулий рік приніс країні блискучі досягнення в науці і техніці, які поставили радянську науку на перше місце серед всіх країн світу. Радянські супутники Землі прославлюють успіхи нашого народу, начинно показують всьому людству, чого може досягти вільний народ, який живе в соціалістичному суспільстві.

Наша Батьківщина ще більше змінила свій авторитет серед народів світу своєю наполегливою боротьбою за мир в усьому світі, під-

тримкою пригноблених народів у колоніальних країнах, що прагнуть до визволення з пут імперіалізму. Величні документи — Декларація та Маніфест Миру, підписані представниками Комуністичних та робітничих партій в листопаді минулого року в Москві, — підтвердили непорушну єдність соціалістичних країн, їх тверду рішучість боротись за побудову комуністичного суспільства, за мир між народами.

Як і весь радянський народ, студенти, професори, весь колектив нашого університету з радістю зустрічає Новий рік. Кожному з нас він обіцяє нові досягнення в праці, нові успіхи в навчанні.

Весь наш понад чотирьохтисячний колектив з задоволенням відзначає, що в минулому році зроблено було чимало для поліпшення навчального процесу та наукової роботи, в справі організації побутового обслуговування студентів, їхнього культурного відпочинку.

Чимало хорошого зроблено, чимало досягнуто успіхів, але ще багато треба зробити і у новому році, щоб з повним правом можна було сказати: наші студенти, викладачі, співробітники, весь колектив університету своєю працею з честью відправдовує те піклування, яким оточені учбові заклади в нашій країні. Партия та уряд вимагають від нас напружити всії свої сили на розв'язання найактуальніших народно-господарських проблем, зробити нашу науку надійним помічником спеціалістів народного господарства.

Ми повинні підняти рівень наукової та викладацької роботи, досягти всіх зусиль, щоб озброїтися глибокими та міцними знаннями.

Кожен з нас має стати свідком і учасником нових великих звершень радянського народу. Будьмо ж гідні нашого часу, нашої великої епохи будівництва комунізму. До нових успіхів, товариші, в Новому 1958 році!

З Новим роком!
З новим щастям!
З новими перемогами та успіхами!

П-814661

З **Зійтн**
рокомъ
товариши!

ДМИТРИЙ ГУЛИА

ТО СТ

Имя есть на земле одно,
Нет в природе ему сравнений.
Громовых раскатов звучней оно,
Бурь сильней и землетрясений.

Тот, кто носит его, —
выше гор,
Шире жизнедарящих рек.
Ярче солнца оно озаряет простор
Это имя — Человек.
Первый тост мой
За то, чтоб оно
Ещё выше росло,
Ещё ярче сверкало,
Чтоб теплее
Живые сердца —
согревало —
Это тост за сына
Отчизны моей,

За того, чьи
стремления чисты,
В чьей душе
Непочатая сила
и нежность
Воедино слиты
И, как вечное море,
полны.

Тост мой
За человека
Советской страны,
Долголетья,
здоровья
ему!
Бесконечного
счастья
ему!

Перевод с абхазского.

Пліч-о-пліч з радянським народом

Найвидатнішим досягненням радянських вчених і інженерів в 1957 р. є запуск перших штучних супутників Землі. Великий інтерес до радянських штучних супутників Землі виявляють трудящі Чехословаччини. Чехословакські вчені-астрономи понад 170 разів спостерігали супутники. Недавно вони спостерігали супутник, коли він проходив над Сахарою, тобто на відстані більш ніж 3.000 км.

Успіхи радянського народу радують народи Чехословаччини, які пліч-о-пліч з народами Радянського Союзу будууть соціалізм.

Успіхи чехословакського народу у справі побудови соціалізму теж велиki. В 1957 р. у нас був пущений перший чехословакський атомний реактор, побудований за допомогою Радянського Союзу; розпочато будівництво атомної електростанції на базі місцевої сировини. Електростанція буде пущена в кінці другої п'ятирічки. Треба сказати, що в 1965 р. чехословакські атомні електростанції будуть давати 20 млрд квт/год. електроенергії, а в 1975 році — 60 млрд квт/год.

За роки народногосподарського ладу чехословакський народ побудував республіку з потужною індустрією і високим життєвим рівнем трудящих і тепер завершує будівництво соціалістичного сільського господарства. Зараз соціалістичний сектор в сільському господарстві становить більше половини. Стимулом дальнього трудового піднесення

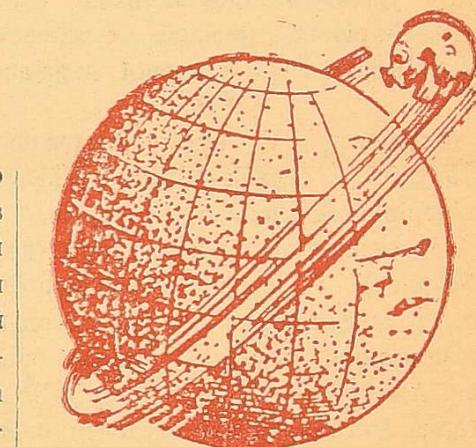
народу є Звернення ЦК КПЧ до робітників, селян і інтелігенції, в якому ЦК закликає чехословакський народ в найближчі роки завершити будівництво соціалізму в нашій країні. Чехословакський народ з великим натхненням відгукнувся на це Звернення. На зборах і мітингах, присвячених обговоренню Звернення, трудящі запевняють партії і уряд в тому, що вони докладуть всіх зусиль для завершення побудови соціалізму в нашій країні.

В особі радянського народу чехословакський народ має вірного друга й сусіда, якому він відчайдушно допомагає під час другої світової війни і в справі будівництва соціалізму. Дружба чехословакського і радянського народів вічна й непорушна.

Перед нами, студентами, стоїть завдання вчитися всьому найкращому, що є у радянських людей.

Ми пишаемося тим, що на нашу долю випало завдання кріпити дружбу між нашими народами, між молоддю наших країн.

Ми досягли значних успіхів у нав-

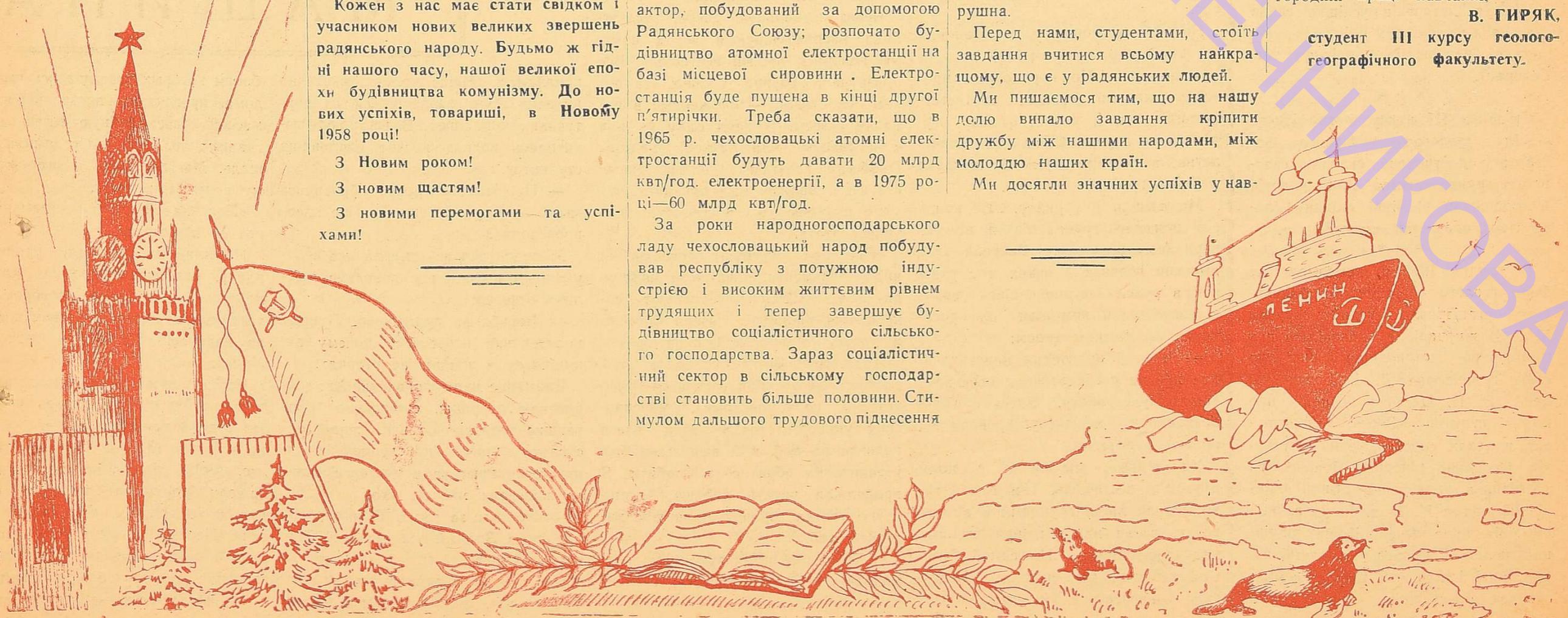

чанні. У цьому нам допомагали й допомагають викладачі, товариші по курсу. В новому, 1958 р. ми будемо домагатися нових успіхів у навчанні.

Від імені наших студентів поздоровляємо колектив ОДУ, всіх читачів газети «За наукові кадри» з Новим, 1958 роком. Бажаємо вам успіхів у житті, у нелегкій, але благородній праці—навчанні.

В. ГИРЯК,

студент III курсу геолого-географічного факультету.

ХАЙ НОВИЙ, 1958 РІК БУДЕ ДЛЯ ВАС ЩАСЛИВИМ І ПЛОДОТВОРНИМ, ДРУЗІ!

Кращий комсорг

В університет він прийшов непомітним, тихим хлопчиком. Але з перших же днів знайомства з ним Микола Рябчун викликав загальну любов і півояву однокурсників своєю наполегливістю в роботі, великим бажанням набути якогама більше знань, чудовими моральними якостями. Комсомольська група IV курсу геологічного відділу одноголосно обрали Миколу своїм секретарем і не помилілись.

На факультеті Рябчун—кращий секретар комсомольської організації.

КОМСОМОЛЬСЬКЕ БЮРО
геолого-географічного факультету.

В ПЕРЕДДЕНЬ СВЯТА

20 грудня відбулося урочисте засідання Вченої Ради історичного факультету університету, присвячене 40-річному ювілею Української Радянської Соціалістичної Республіки. На Раді виступили з своїми доповідями доцент К. Г. Мигаль — «40-річчя Української Радянської Соціалістичної Республіки», доцент П. І. Воробей — «Культурне будівництво на Україні в перші роки після проголошення Радянської України», старший викладач В. М. Немченко — «Селянський рух на півдні України передовідень Жовтневого перевороту».

Колектив професорсько-викладацького складу і студенти факультету урочисто відвідували славний 40-річний ювілей сувореної Української соціалістичної держави.

***

Студенти IV курсу історичного факультету склали заліки з спецембарів і екзамени з спецкурсів.

На екзаменах з нової історії (доц. Петряєв) і історії стародавнього світу (доц. Синицін) студенти одержали лише відмінні і хороши оцінки. Але на екзаменах з історії СРСР (доц. Мигаль) деякі студенти одержали «задовільно». Громадський, Спічакова, Решетник і Лапіна.

***

В I групі IV курсу історичного факультету з історичного матеріалізму (керівник тов. Збандут) майже половина студентів одержала механічний залиш. Це свідчить про те, що студенти систематично готувались і активно виступали на семінарах.

***

IV курс істориків успішно склав залік з спецембарії «Історія тайпінської революції» (керівник тов. Головко).

***

Студенти III курсу географічного відділу геолого-географічного факультету дослідко склали екзамени з грунтознавства. З 42 чоловік 16 одержали відмінні оцінки і лише двоє одержали «задовільно».

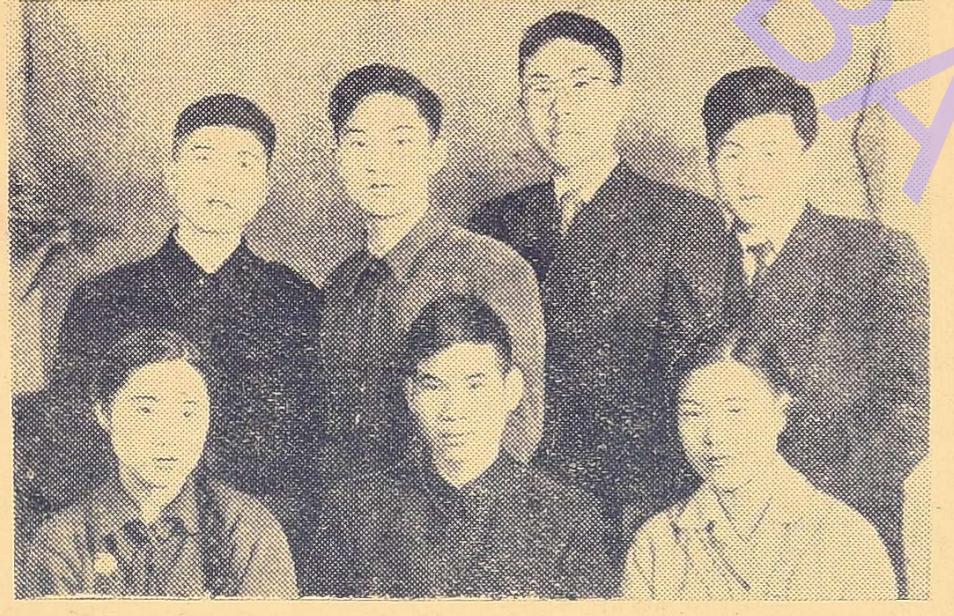
***

12 грудня 1957 р. комсомольське бюро геолого-географічного факультету організувало усний журнал № 2. В журнали з доповідю про міжнародне становище виступив старший викладач Д. І. Богуненко; проф. В. П. Цесевич розповів про штучні супутники Землі, демонстрував прилади спостереження супутників. Особливо цікавим був виступ заступника начальника станції «Північний полюс № 7» т. Іванова, який розповів про експедиції на північний полюс і проведення зимовки, про життя істоти тих широт, демонстрував діапозити.

Наші китайські друзі

Пройшло півтора року з того часу, коли приїхали наші далекі други з Китаю. За цей час ми так звикли по розумію прочитане. З якою любов'ю і старанністю виконували наші увагою всі лекції, з колективом без них.

Ми полюбили китайських друзів

На фото: група китайських студентів, які навчаються в нашому університеті

за їх виключну наполегливість, працьовитість і чуйність до товаришів.

Батьківщина послала їх в нашу країну, щоб набути знань і потім віддавати їх своєму народові. І ми візвено скажемо, що наші друзі— справді гідні представники своєї великої країни. Ще і що раз пригадуються слова вождя китайського народу, товариша Мао Цзэ-Дуна, ще не за горами той час, коли КНР стане одною з передових країн світу.

ІД РЕДАКЦІЇ
Цей рукопис було знайдено в комсомольській хатах фізико-математичного факультету. Він публікується без змін.

Лариса ПАПІН, студентка II курсу хімічного факультету.

В перший рік навчання китайським товарищам було важко концептувати лекції. Вони брали в нас конспекти і багато працювали над ними. Тільки в результаті наполегливої, систематичної роботи, китай-

бораторію, бібліотеку, кабінет—там ви неодмінно знайдете друзів-китайців.

Батьківщина послала їх в нашу країну, щоб набути знань і потім віддавати їх своєму народові. І ми візвено скажемо, що наші друзі— справді гідні представники своєї великої країни. Ще і що раз пригадуються слова вождя китайського народу, товариша Мао Цзэ-Дуна, ще не за горами той час, коли КНР стане одною з передових країн світу.

Юрій Кретов навчається на II курсі історичного факультету. Сам відмінник навчання, він, як староста курсу, робить все, щоб зінуртувати студентів, піднімати успішність на курсі, змінити дисципліну. Цьому сприяє авторитет, який він заслужено користується.

Іра Федчіна—відмінниця навчання IV курсу фізмату. Вона бере активну участь у громадській роботі. А Галина Плянкова, студентка IV курсу хімічного факультету, доводить, що можливо. Вона відмінно навчається, є членом курсового комсомольського бюро, активний кореспондент газети «За

студентами. Блондинка з голубими

глазами звали Галактика або просто Галочка, брюнетка—Венера або просто Верочка.

На автопанелі ми з головокруженістю дивилися на відкриті двері трамвая, які він заслужено користується.

На противі стояло здане, уходяче зінуртування професора Ракетова, изувачного характер стерпності каменних плит дола, наши предки танцювали на вечерах отдыха».

Совсем сбитые з толку, мы узнали, что он покрыт высоким пластмассовым колпаком с надписью: «Филиал исторического музея. Университет периода 315—54 гг. до полета на Плутон».

Напротив стояло здане, уходяче зінуртування професора Ракетова, изувачного характер стерпності каменних плит дола, наши предки танцювали на вечерах отдыха».

Подійка к апарату, я установил на шкале времени «+1000 лет» и нажал рычаг. По коридорам прошелся ужасный гротеск, соответствующий, как я понял, отъяду студентов на перерывах за два тысячелетия, и все смолкли. В воздухе повисла гробовая тишина.

Мы вышли из коридора. В конце его двигалась группа людей, переговариваясь шепотом. Впереди шел высокий человек в очках и с усмешкой в руке. Остановившись возле комсомольской комнаты, он проговорил лекторским тоно:

— В этой аудитории наши далекие предки сосредоточили свою комсомольскую работу. Здесь они демонстрировали и дискуссировали...

Увиденные, мы сошли с монументом в вестибюль. Там также тихо ходили люди группами и в одинокую, читая надписи, привнесенные...

«...Ежегодно организуются на космическом туре «Победа» путешествия вокруг солнечной системы...»

Мы прошли и несколько минут, как мы уже были знакомы с обеими

Профессор В. П. ЦЕСЕВІЧ
В цьому році збудовано з обсерваторії в Кріжанівці, Маяках, Ботанічному саду. Сконструйовано і збудовано метеорі «патруль» (4 комплекси), які працюють в Одесі, Кіеві, Ашхабаді. Одержано 100 фотографій метеорів, з них 17 коренівно-спондукочів. Створено радарна установка, на якій спостерігається метеорне «хоро», тобто ведеться рахунок метеорів.

Величись спостереження супутника і ракети, продовжуються спостереження за супутниками. Вони будуть вестися і в новому році.

***

Доцент І. С. ГРИЦЮТЕНКО
В минулому році кафедрами ро-

з хвилюванням чекаю IV всесвітнього з'їзду словесності, який відбудеться у вересні 1958 р., і світового з'їзду україністів, який відбудеться зразу ж після з'їзду словесності. На з'їздах кафедра буде представлена доповідю «Вивчення української мови в звязку з іншими слов'янськими мовами», яка базується на матеріалі «Порівняльна граматика».

Залюбки займаються вивченням етимології слів, зокрема розвідкою: «Діалектологічні і етимологічні дослід-

НАШІ ІНТЕРВ'Ю

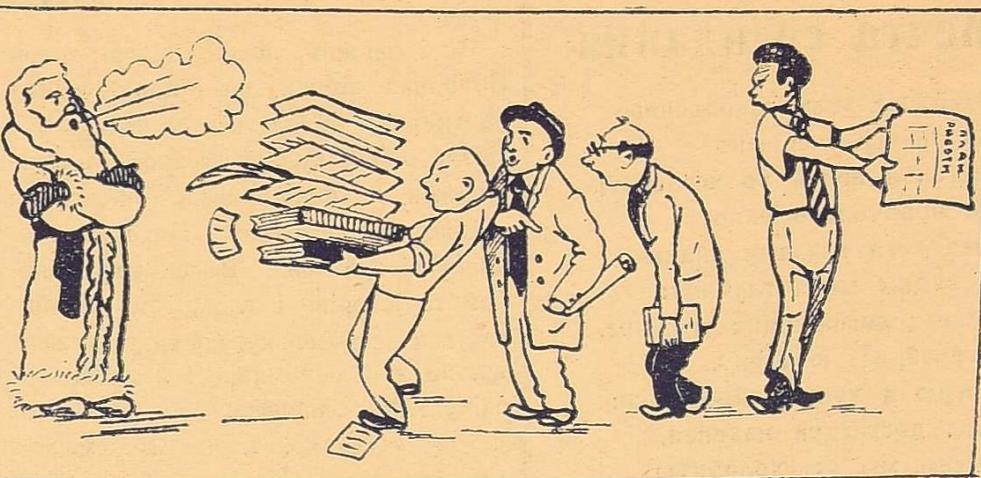
ження українських паралей глибокий—глобікій».

Доцент Н. З. ЖАРЕНКО

— В 1957 р. вивчено деревну флору південних районів, підведені підсумки акліматизації декоративних деревно-чагарникових порід, випробувані на ізкустві нових цінних видів та садово-декоративних форм для впровадження в практику озеленення населених місць Одесської області. Рекомендовано для практики зеленого будівництва 22 види хвойних та 83 види листяних порід.

В 1958 р. ми будемо ділі розгортали вивчення деревної флори нашого краю та працювати над акліматизацією деревно-чагарниківих рослин.

ЩІПКИ ДІДА МОРОЗА

Новорічний звіт про наукову роботу.

Уривок з діалогу про композицію

Випадок з філологом

Спопуляння або, якінше, причина відсутності будення — залив. Звідси виникла потреба підготувати відповідні тисячі «знаків» з відмінної мови.

Студентка IV курсу філологічного факультету П. добросовісно засіла за злополучні «знаки». Але, дивна річ, справа посувалася тутого.

Словом в текті, а от в словнику—

хоч лусни!—відповідника немає.

— До ділка цей словник.. Нікуди він не годиться, — війшла з себе П.

Але виявилось, що цей словник годиться і не до ділка, і не до дім'яного тексту, за який вона засіла, бо був він, окажений, французький.

— Ну... спочатку твору герой

устроїли пронирливі жителі Венери. Они живо перекинулись парою словечок з рижим дітиною, и вот уже мы вошли в огромний светлый зал.

До сих пор все нас ошеломляло и восхищало. Не могу того же сказати о самодовітності та танцюваннім

искусстві наших потомков—обе эти вещи сильно напоминали нам греческий наш университет. Впрочем, конферансне мне понравились. Ониetal: ловко подшучивали, а когда спели «Четыре Челиты», то я совсем умылся и вспомнил молодость.

Танцы наше засим не понравились. Правда, танцевали не в вестибюле, но пластинки, наверное, вытащили из «Филиала исторического музея университета 315—54 гг. до полета на Плутон». Марковскому понравились, как танцуют девушки из Метагалактики (они проходили на Луне практику).

Всех впечатления этого чудесного дня и не опишуешь. Все казалось нереальным, подчас грандиозным, подчас смешным...

***

Замість давно обіцяного «Збірника молодих» вийшов в світ два збірники — «Сборники-мужчины» і «Сборники-женщины» (редакція колегія — О. І. Козирев (відповідальний редактор), член кафедри фізівіховання).

Про вихід збірників дивись обяву кафедри фізівіховання в корпу

су Радянської Армії, 24.

***

Товариші студенти! Ваші уваги пропонуються, крім постійних трамвайніх та тролейбусних квитків, обіди з постійним меню (дивись меню 1956-57 рр.).

Дорогі друзі! Якщо ви хочете увійти в своє ім'я в університет, прохання розпишися на одному з столів (зразок дивись на столах аудиторії № 35 або головного корпусу більшого аудиторії біологічного корпусу).

Товариші студенти! Ваші уваги пропонуються, крім постійних трамвайніх та тролейбусних квитків, обіди з постійним меню (дивись меню 1956-57 рр.).

***

Товариші студенти! Ваші уваги пропонуються, крім постійних трамвайніх та тролейбусних квитків, обіди з постійним меню (дивись меню 1956-57 рр.).

Дорогі друзі! Якщо ви хочете увійти в своє

ЮРІЙ МИХАЙЛІК.

Ровеснику

Друг! Сьогодні тебе дев'ятнадцять.
Рядом с девушкою за столом
Хочеш старше, взросле казатися,
Галстук тонкий завязан узлом,
На щеках стала жестче кожа.
И глядит на тебя со стены
Твой двойник — очень-очень по-
хожий
Брат, погибший во время войны.
Он в такой же рубашке в клетку,
Складка смеха и губ тих.
Он остался твоим однолетком,
Он и много-много других.
На промокшем дымном рассвєте
Умирали в полях они,
Чтобы ты, дев'ятнадцятилітній,
Непременно вспомнил о них.
Чтобы ты по первой тревоге
Галстук снял, гімнастерку одел.
Стал таким же, одним из многих,
Важдодневном солдатському труде.
И в промокшем дымном рассвєте,
Чтоб свої дев'ятнадцять лет
Подарил неизвестним детям,
Что рождається в тот день на свет.

* * *

На улице

Шел мужчина, грузный, седовла-
сий,
Шел в ушанке и в пальто на вате,
Шел мужчина, нес портфель под-
мышкой
И ногой в галоше гнал ледышку.
А потом он прочь отбросил льдину,
и чишка,
Заскользил по ледяной тропинке,
Отошел, обратно воротился,
Снова разбежался, прокатился,
И ушанку сдвинув, как маль-
чишка,
Вновь погнал по улице ледышку.
Люди смотрят. Смотрят очень
строго.
Видно оттого, что так не могут.
Головой кивают: «Несолидно».
Верно потому, что им завидно,
Что не могут, позабыв сер-
зность,
Радоваться первому морозу
И, пускай уже за сорок с лиш-
ком,
Улыбаясь снегу, гнать ледышку.

АНАТОЛІЙ БОРТНЯК.

Мати і син

За вікном задумані платани
Ледь покрились сніговим пушком...
Післявтра Новий рік настане,
Льодовим постукає ціпком.
Принесе дарунки до кімнати,
Гляне на ялинку: Гарно я!..
В кашлі задихається юнак...
Лікар наказав йому лежати
Серце ніжить про домівку згадка,
Треба ненци написати листа.
«Здрастуй, рідна! В мене все в
порядку»...—
Промовляють палені уста.
Ув очах, неначе дві жарини...
Ой, чи можна юнака винити?
Може бути, що у ці хвилини
Мати в ліжку теж отак лежить.
Та назавтра заблищить сніжок
И принесуть в кімнату телеграму:
«З Новим роком, дорогий синок.
Будь щасливий. Я здорована. Мама».

ЮРІЙ ВАРВАРЕЦЬКИЙ.

Мечта созидания

Людей желанье сокровенное
Наполовину свершено —
Советской волей во вселенную
Уже прорублено окно.
Через него глазами знания
Ми видим мира глубину:
И звезд сигналящих мигание,
И серебристую Луну.
И верю я душой свободною:
Луны достигнув наконец,
Сумеем мы ее, холодную,
Нагреть теплом своих сердец.
И сквозь туман белесой млечности
Ракета прочертитила путь,—
И свежий ветер бесконечности
Волнует радостную грудь!
Мечта всегда служила парусом
Для светлой мысли корабля,
И мы все чаще грезим Марсом,
К нему сознательно руля.
И если он пустыней голою
Лежит, закован мертвым сном,
Мы с песней дружной и веселою,
Трудясь, посем жизнь на нем!
И планы дерзкие заранее
Бумаге шепчет карандаш
Не потому ль, что созидание —
Неотделимый спутник наш?
Так пусть победной мощью слав-
ится

Из года в год, из века в век
Земля моя, земля-красавица,
Советский чудо-человек!

В. ЗІНЧЕНКО.

АНАТОЛІЄВІ ЛОГВІНЕНКУ,

який зовнішнім виглядом —
хлопець цілком сучасний, але
герой віршів якого носять не-
модний уже жупан, або ко-
жух, або давно позабуту
підтічку, за що йому деякі
наши «шири» рецензенти при-
писували фольклорні мотиви.

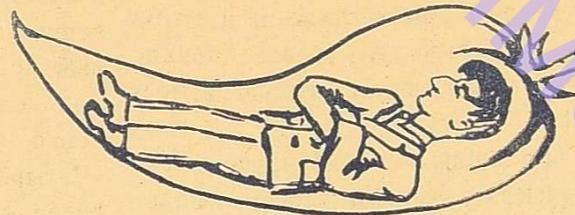
Ти вродою красен, юначе,
Ти пишну завів шевелюру
І не в лаптях, а в туфлях
добрячих

Вальсуєш в палаці культури;
Ти гладиш костюм свій щоденно,
І не ношиш дідів шаровари,
І попід руки з милою чесно
І поважно крокуєш бульваром,
І в сутінки вечора сині
Любуєшся зорями моря,
Що сяють могуттю людини
І небесні затъмарюють зорі,—
То ж чому лірничих герой
У віршах лірничного плану
Зодяг ти в дідівські покрої,
У підтічках давні й жупани?

Гірко, але правда

Не гірчить, не пече
Перець давній наш,—
Гнівних слів не рече
Гуморист Іляш.

Непробудно заснув
Він в перчині сам.
І від того-то сну
Гірко дуже нам.

САМОШАРЖ

(з ЄСЕНИНА)

«Біда, що ти пішов
поетом в світ,
що ти здружився
з словою лихою.
Вже краще б ти
з юначих літ
ходив у полі за союю».

Переклад В. ЗІНЧЕНКА.

КОЛЬКИ В СЕРЦІ

(ГУМОРЕСКА)

бо зірвалася й побігла по коридору.

Володько щось приемно-солідне заповнило всі його 88-сантиметрові груди, засмоктало, а потім вколо з тому самому місці, до якого прикладав завжди слухову трубку лікар, пояснюючи, що там якраз серце. Будучи ідеально здоровим хлопцем, Володько мав усі підстави з повною серйозністю і тривого поставитися до цього несподіваного, незрозумілого, велими цікавого ніжного болю. Дві години третьої пари присвятів він аналізові роботи свого серця. Він намацав пульс і рахував удари. Все було нормальним. Він набирає повні груди повітря і з хвилину не видихав його. Але серце й не думало боліти. Він найретельнішим чином прислухався до того, що кілося у нього взагалі всередині, але, окрім деякого поважання у шлунку після трьох холодних піріжків з горохом, нічого не міг помітити. Після такого детального, майже наукового аналізу нічого іншого не лишалося робити, як сказати: «Е, пусте», — і повернути собі втрачений спокій.

Але після лекції він знову зустрів Світлану. Цього разу вона пройшла повні відповідності з настановами книги «За здоровий побут», Володька чимно уступив їй дорогу. Дівчина пройшла повз нього, обдавши запахом парфумерії і ще чогось особливого, невідтворюваного, хвилюючого. Володько, чого з ним ніколи не бувало, подивився дівчині вслід. Світлана теж озирнулася. Зустрівшись з поглядом юнака, вона зачервонилася, звіміхнулася, потім знітилася, рапто-

поприється, що в тому ж самому

його так само вколо.

Це вже було серйозно.

Про це варто було подумати.

І Володько думав.

Думав в неділю, весь день перевірювачи в горизонтальному положенні і віддаючи повну перевагу цьому заняттю перед підготовкою до заліку з історії української давньої літератури. Це й зрозуміло: до заліку був ще майже тиждень, а серце весь час було з ним.

Дивовижний поштовх у серці повторився і в понеділок.

І у вівторок...

І в середу...

Щось тужливо-ніжне, болюче й приемне міцно вмостилося в його грудній клітині.

Пропав сон.

Латиністові він не міг сказати, які закінчення у іменників чоловічого роду другої відмінні однини, чим викликав здивований переляку старого викладача.

На практичних заняттях з логіки для ілюстрації своєї відповіді він взяв речення: «Любви все возвращается».

Думка його перестала збиватися на потайну стежку, але й не кроївала в основному напрямі. Біс її зна, де вона гуляла!

Володько вирішив звернутися до Станіслава, курсового поета, якого він завжди розносив в пух і прах за надмірне оспівування в поезіях такого дрібного, суб'єктивного і малопотрібного почуття, як кохання. Той вислухав і засміявся:

— Ти закохався!

...Настав день заліку. Його приймав доцент Абрамов, чудова, мила, чесна людина, яку, по непорозумінню, мабуть, студенти наділили епитетами протилежного значення. Вони казали, що доцент Абрамов никому не прощає незнання напам'ять «Плачу Ярославні», що він приходить у святині гнів, коли хтось не

пам'ятає точної дати затмінення сонця під час походу Ігоря, що вимагає знати, скільки міліметрів заввишки мали раніше букви і т. д.

Абрамов привітно всміхнувся Володько і подивився на нього так, як кішка на мишку. Володько змітився на стільці і замовк. Двостороннє мовчання тривало хвилини здів.

— Ви закінчили? — запитав Абрамов. Володько західив заперечливо головою.

— Ну? — здивувався Абрамов. — То продовжуйте.

Володько відкрив рота. Звідти виходилося:

— Ярославна дуже любила Ігоря...

Володько стало соромно. Він замовк.

— Глибокий, дуже і дуже глибокий висновок, — зауважив Абрамов. — Ну, а що що?

Глибоке зітхання.

Через хвилину Володько прощався з чемним Абрамовим.

— Ви дуже хороша людина, — сказав йому на прощання доцент. — А чому б не зустрітися ще раз з хорошою людиною? Приходьте!..

Другого дня на курс з'явилася секретар деканату.

Запанувало глибоке мовчання. Кохен з страхом намагався пригадати всі свої провини, в думках прощаючись з стипендією, вітав догану.

— Соколов! До декана!

Зашелестів папір від полегшеного зітхання 49 чоловік. Володько по-примував до виходу. Він нагадував Людовіка XVI у хвилину, коли той підіймався на ефашот.

— Не склав? — з порогу зустрів його декан.

— Угу.

— Будеш складати через 2 тижні. Стипендії не бачити!

— Але...

— До побачення!

В коридорі до нього підлетіла Світланка. Він був один. Серце так стало калатати в грудях, що він аж злякався.

— Чому ти не склав заліку?

— строго офіційно запитала дівчина.

— Не зінав, — пробелькотів Володько.

— Чому? Не готовувався? Що ти робив?

— Думав, — тоненьким фальцетом повідомив Володько.

— Про що?

— Про тебе.

Володько закрив очі. Навколо громів грим. Університет стояв непорушно, як і до цього.

Того ж таки дня на «Дощі об'яв» була вивішена «Бліскавка». «Ганьба!» — кричали величі чорні літери. Сині, дрібніші, розяснівали: «Студент I курсу В. Соколов не склав заліку з давньої української літератури». Піваркуша займала карикатура. У Володьки на малюнку був ніжний і розгублений вигляд.

В куточку під малюнком нерозірваний був вітканий підпис:

Хтось за спиную сказав:

— Здорово малоє Світланка! Володьку кольнуло в серце...

Б. ДЕРЕВ'ЯНКО.

В. о. редактора В. В. Фашенко.